

SŮL PRADÁVNÝCH SLZ

SÁGA ZTRACENÝCH VIKINGŮ

Brian M. Talgo

Brynjulf Haugan

Julia je žena se strachem ze závazků.
Magnus je muž, který se nedokáže
rozhodnout. Dva cizí lidé, osamělí a
nezapadající do současného světa, navíc
oba pronásledovaní podivně živými
nočními můrami, se nečekaně potkají.
Jejich osudy se protnou, když je prastarý
vikingský symbol hada polykajícího vlastní
ocas dovede k tajemnému léčiteli...

*„Tak skvělou knihu jsem nečetla roky. Strhující
od první strany. Příběh mě natolik pohltil,
že jsem se prakticky nemohla odtrhnout až
do úplného konce. S mnohým v téhle knize se
můžeme všichni ztotožnit, nemůžu se dočkat
pokračování.“*

– Marianne Milda Ødegaard

*„Napínavá kniha, kterou nešlo odložit. Krásné
spojení současnosti s dobou Vikingů. Těším se na
pokračování.“*

– June H. Glosli Olsen

BRIAN M. TALGO A BRYNJULF HAUGAN

SŮL
PRADÁVNÝCH
SLZ

Přeložila Veronika Kratochvílová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Tårer Fra en Taft tid © Brian M. Talgo & Brynjulf Haugan, 2017

Published by Agreement with Enberg Agency

in cooperation with Andrew Nurnberg

Translation © Veronika Kratochvílová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-432-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-431-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-076-5 (print)

V šeru se ozýval klapot podpatků, odrážející se od tlumeně osvětlených budov.

Takový prázdný a bezútešný zvuk, pomyslela si Julia. Kadenici jejích kroků přerušovalo pouze šustění igelitové tašky, ve které si nesla sushi.

Z druhé strany ulice se k ní blížila postava. Muž, vysoký, se širokými rameny, oblečený do dlouhého tmavého kabátu; víc ve tmě nepoznala. Ačkoliv byla nedaleko od svého bytu v Aker Brygge, cítila se nechráněná a zranitelná. Dívala se přímo před sebe. *Jsem jen trochu unavená a paranoidní.*

Muž prošel kolem ní, zvuky jeho kroků se smísily s jejími, jako by si vzájemně odpovídaly. Právě v okamžiku, kdy se znovu začala cítit bezpečně, jeho tempo zvolnilo. Teď už slyšela jen své kroky. Po vteřině nebo dvou se muž znovu rozešel, ale tentokrát jejím směrem. Srdce jí strachem začalo bít silněji. Přidala do kroku.

Nemusí to vůbec nic znamenat.

Kroky za ní také zrychlily. Snažila se popadnout dech. Její obavy se staly skutečnými, hmatatelnými. Nepředstavovala si to; *opravdu* šel po ní. Její smysly se zostřily.

„Hej!“ zavolal muž a prsty se dotkl jejího ramena. Julia se už otáčela, kabelku a sushi odhodila na chodník. Popadla ho za zápěstí, prudce jím otočila a jedním plynulým

pohybem ho stáhla směrem dopředu a dolů. Jak padal, hranou dlaně pravé ruky ho trefila do obličeje a srazila ho na chodník.

„Zkus nějakou hloupost a budeš toho *vážně* litovat,“ sdělila mu a ustoupila.

„Panebože, Julie,“ zasténal a rukama si kryl obličej. Skze prsty mu tekla krev a kapala mu na košili a sako. Přestože byl jeho hlas tlumený, připadal jí podivně známý. Zaměřila se na jeho oči, zalapala po dechu a oběma rukama si zakryla ústa.

„Adriane? Proboha, Adriane, jsi to ty? Strašně se omlouvám, myslela jsem, že je to nějaký... úchyl. Jsi v pořádku? Ne, samozřejmě že nejsi. Sakra, je mi to *tak* líto.“

Adrian se postavil, zaklonil hlavu a chytil si nos. Julia se natáhla po tašce se sushi, vytáhla několik ubrousků a podala mu je.

„To je dobrý,“ zahuhlal a snažil se setřít krev z košile. „Moje chyba, měl jsem něco říct. Nebyl jsem si jistý, jestli to jsi ty, nebo ne.“

„K ženám se nemůžeš ve tmě jen tak připlížit. K smrti jsi mě vyděsil.“

„Fakt se omlouvám. Jak jsem říkal, je to moje chyba. Myslím, že jsem asi moc pil na prázdný žaludek. Nepřemýšlel jsem.“

„Podívej se na sebe, ty vypadáš. Nemůžu uvěřit, že jsem ti to udělala. Pojď, bydlím pár minut odsud. Dáme tě do pořádku.“

„Jsi si jistá?“

„Ale prosím tě. To já jsem ti rozbila nos. Myslíš, že ho máš zlomený?“

Adrian si prohmatával nos. „Zdá se, že je v pořádku. Jinak to bylo docela působivé karate, cos na mě vytáhla.“

„To nebylo karate; dělám glímu.“

„Glímu? Co to je?“

„To je bojová technika z období Vikingů,“ odpověděla Julia, zvedla kabelku a sushi. Nic se nevyliklo. Dali se do chůze, Adrian se zakloněnou hlavou a s ubrousky přitisknutými na nose.

„V dnešní době musíš být opatrný,“ vysvětlovala. „Stávají se různé věci. Před deseti lety bych se sama venku vůbec nebála. Ale teď...“ Julia se ve tmě podívala po Adrianovi. Opravdu neměl obličej, který by člověk chtěl rozbít; bylo to jako znehodnotit umělecké dílo. Měl tmavé vlasy a snědou pleť a vypadal, jak kdyby právě vystoupil z titulní stránky pánského lifestylového magazínu *GQ*. „Nevím, co se stalo. Normálně lidi netluču.“

„Taky jsem z tebe neměl takový dojem,“ poznamenal.

Došli k domu, kde Julia bydlela, a vstoupili dovnitř. Budova posazená na okraji Oslofjordu, obklopená exkluzivními obchody, bary a restauracemi, byla chromovým a ocelovým pomníkem pro lidi s vyššími příjmy. Výrazně vyššími. Vyjeli skleněným výtahem, který jim poskytl výhled na přístav, prošli chodbou a Adrian se snažil ze všech sil, aby nic nepokapal krví. Julia odemkla masivní bezpečnostní zámek a vstoupili do bytu.

„Dáš si něco k pití?“ zeptala se potom, co mu podala vlhký ručník. „Možná že by pomohlo trochu whisky?“

„To zní skvěle, děkuju.“

Julia odehnala Tygra, svého bengálského kocoura, který se jí motal pod nohama, a nalila Adrianovi pořádnou dávku. Podala mu skleničku, zašla k lednici a nalila si sklenku vína.

„Máš krásný byt. Omlouvám se, že jsem ti ho celý zakrvácel.“

Byt byl dokonale uklizený a připomínal reklamu z realitních katalogů. Vše bylo bílé, koberce, stropy, stěny, závěsy, kuchyňské spotřebiče, dokonce i nábytek a poličky. Vítaný kontrast poskytovala spousta květin v květináčích.

Vypadaly svěží a zdravé, jako by je někdo nedávno přemístil z deštného pralesa. A pak tu byla umělecká díla: akvarely, akryly, oleje, perokresby. Veškerý dostupný prostor na zdech byl obsazen malbou nebo kresbou. Bez jakéhokoliv společného jmenovatele stylu vytvářela díla mozaiku tlučených barev a tvarů.

„Vidím, že sbíráš umění. To bych taky neřekl.“

„Nejsem sběratel. Jen se mi líbí.“

Adrian zamyšleně upíjel svůj drink. „Myslím, že krvácení se už zastavilo.“ Podíval se do zrcadla v chodbě a setřel si z obličeje zbytky krve. „Vsadil bych se, že cestou domů si na mě nikdo nic nedovolí. Vypadám *drsně*.“

„Fakt mě to mrzí. Doufám, že ty skvrny pustí.“

„Nedělej si s tím starosti. Jsem si jistý, že pustí. A kdyby ne, je to jen Armani za osm tisíc korun¹.“ Nesměle se zasmál. „Mimochodem, to byl vtip.“ Krátce se jí podíval do očí a uhnul pohledem. „Neodpověděla jsi mi na žádný vzkaz. Říkal jsem si, jestli... Nevím... Řekl jsem nebo udělal něco špatně?“

„Měla jsem toho strašně moc. Víš, jak to je; případy se hromadí. Teprve teď jsem šla z práce.“ Julia kývla hlavou směrem k sushi na kuchyňské lince. „Zdá se, že v poslední době žiju na jídlech, která si přinesu v igelitce. Nemám vůbec čas na nic jiného.“

„To mi povídej.“ Adrian se odmlčel. „A co si někam zajít? Znáš spoustu skvělých sushi restaurací. Nemyslím teď, ale víš... někdy.“

Julia mlčela. Nevěděla, co říct. Zaplavil ji známý pocit jedovatého smutku a hanby. Zadívala se na podlahu a doufala, že pocit přejde.

„Myslel jsem si, že nám to ve Stockholmu skvěle klapalo,“ dodal. „Ta konference nebyla nijak zvlášť vzrušující,

¹ Jde o norské koruny, tedy asi 20 000 Kč. (pozn. red.)

ale myslel jsem si... Nevím. Měl jsem pocit, že mezi námi bylo něco výjimečného.“

Julia o krok poodstoupila a odvrátila se od Adriana, hrdlo stažené. Tlak v jejím hrudníku zesílil. „Ano, bylo to hezké. Ale... abych byla upřímná, já prostě nemůžu. Je mi to líto.“

„Aha.“ Adrianův úsměv zmizel. „Můžu se zeptat proč?“

„Mám přítele,“ vyhrkla. „Je to celkem vážné. Teda chci říct, že je to vážné.“

„Přítele? Tak to vše vysvětluje. Měla jsi mi to říct. Neobtěžoval bych tě.“

„Já vím. Asi jsem měla. Je to složité. Vím, že to zní jako kliše, ale tak to prostě je. Omlouvám se, že jsem ti neodpovídala na zprávy.“

„Ne, to je v pořádku. Teď už alespoň vím proč.“ Chvilí stál a díval se na ni, jako by si chtěl na rozloučenou uložit do paměti její obrázek. „Asi tě nechám, ať si můžeš dát své sushi, než ti vystydne. Nebo zteplá.“ Lehce se na ni usmál a otočil se k odchodu.

„Omlouvám se,“ vyhrkla Julia. „Za to, že jsem tě praštila, za ten víkend, za všechno.“ Pootočila se a rychle si setřela slzy, kvůli kterým začala vidět rozmazaně.

„To je v pořádku,“ zareagoval Adrian. „Děkuju za drink. Ven trefím sám.“ Podal jí vlhký ručník, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Když naslouchala, jak odchází po chodbě, posadila se na sedačku a snažila se zadržet slzy. Nebylo to v pořádku. Vůbec to nebylo v pořádku.

Potom, co nějakou dobu přecházela po bytě sem a tam a snažila se utřídit myšlenky, Julia vytáhla z kabelky telefon a otevřela v něm kontakty.

„Ahoj Nino, máš minutu?“

„Jasně. Co se děje? Zníš rozčileně. Je vše v pořádku?“

„Pamatuješ si toho chlapíka, o kterém jsem ti vyprávěla? Adriana? Toho, co jsem se s ním před pár týdny seznámila ve Stockholmu?“

„Toho milého, pohledného právníka s chlapeckýma očima? Prosím, řekni mi, žes poslala Stiana k vodě a chodíš s ním.“

„Ne, to úplně ne. Chci říct ne; právě jsem ho potkala. Teda spíš on potkal mě a já mu skoro zlomila nos.“

„Cože jsi udělala?“

„Překvapil mě ve tmě a já jsem ho uhodila. Nechtěla jsem. Ale to není to nejhorší. Vlastně jsem mu řekla, ať jde do háje. A přitom vůbec nevím proč.“

„Ale ne!“

„Ale ano. Typická já.“ Julia zvedla sklenku vína a dopila ji. „Nevím, co to se mnou je. Všechny chlapy odstrkuju. Pravděpodobně skončím jako šílená kočičí bába.“

„Tak to už jsi na polovině cesty. Jen ještě sehnat víc těch koček.“

„Dík, přesně to teď potřebuju.“

„Je ti třicet dva, panebože. V dnešní době celkem trvá, než narazíš na slušného chlapa.“

„Třicet dva mi bude až za dva měsíce.“

„Poslouchej, spřízněnou duši nenajdeš jen tak. Tak to prostě je. To není něco, co si můžeš přát, když padá hvězda. Věř mi, zkoušela jsem to. Spřízněná duše přijde sama. Ale musíš ji k sobě pustit. A to, jak neustále odháníš chlapy, kteří se ti opravdu líbí – to je znepokojující. Plus je tu ta skutečnost, že chodíš s ženatým chlapem.“

„Stian není ženatý, nejsou spolu.“

„Nejsou spolu, ale je ženatý. A takhle to máš vždycky. Je to skoro, jako kdybys ani nechtěla pustit někoho blíž. Alespoň ne žádného chlapa.“

„Nevím, co chci.“

„Neříkalas mi, že ještě pořád nosíš snubní prsten? To by mělo být varování. Ten chlap chce zpátky svůj starý život, ty jsi přinejlepším jen zpestření.“

„Stian mě nezajímá, ne takhle. To víš. Ale nechci o tom mluvit, jsem unavená.“

„Zlato, ale volalas ty mně, pamatuješ? Takže o tom mluvit chceš. Mám za tebou přijet?“

„Ne, je pozdě. Ale díky. Nechtěla jsem být protivná. Jsem úplně hotová. Celá tahle epizoda s Adrianem byla podivná. Vždyť jsem mu skoro zlomila nos.“

„Překvapil tě ve tmě. Jen ses bránila.“

„Asi ano,“ povzdechla si Julia.

„Takže co se přesně stalo? Praštilas ho, protože tě zaskočil. A pak co?“

„Bylo to strašné, všude byla krev. Pozvala jsem ho k sobě domů, aby se mohl umýt, a pak jsem mu řekla, že nemám zájem.“

„Nejdřív tě přitahoval, a pak ho najednou bezdůvodně odmítneš?“

„Mám Stiana. To s Adrianem se prostě stalo. Na konferenci. Myslela jsem, že jsem ti to říkala. Dali jsme si něco k pití, povídali si, pak další pití a jedna věc vedla k druhé. Bylo to fajn, ale jen takový románek. Myslím, že on o mě měl asi větší zájem než já o něj.“

„Nebo... sis uvědomila, že je to ve skutečnosti slušný, atraktivní, svobodný chlap, který se ti líbí, zpanikařila jsi a odehnala ho. Víš, že to, co máte se Stianem za vztah, nikam nevede. Sama jsi mi to říkala. Neříkej mi, že jsi Adriana odmítla kvůli Stianovi. Tomu nevěřím.“

„Nevím, co se stalo. Dobře, možná mě trochu vyděsil. Umí být celkem intenzivní. A nemám pocit, že jsem právě teď v situaci, kdy bych se měla vázat. Necítím to tak. Stian je... nekomplikovaný. Nic po mně nechce.“

„A sex?“

Julia cítila, jak zčervenala, i když byla sama. „Sex je dobrý. V každém případě dost dobrý.“

„Stian ale není dost dobrý, zdaleka ne. Ne pro tebe. Dobře, omlouvám se, je to celkem milý chlap. Pro tebe už to vzdávám, už tě nebudu trápit. Mám jen strach, že se jednoho dne probudíš a budeš přemýšlet, proč jsi s ním ksakru tak dlouho plýtvala časem. Bylo by ti mnohem líp, kdyby ses nechala vést svými pocity. Pocity nelžou. Nemůžeš se jich jen tak racionálně zbavit.“

Obě dvě na chvíli ztichly.

„Víš, co potřebuješ?“ promluvila nakonec Nina. „Potřebuješ dlouhý, bezstarostný víkend. Uvolnit se, užít si trochu zábavy.“

„Přemýšlela jsem o tom, že bych jela na chatu. Trochu si zalyžovala nebo přečetla nějakou knížku.“

„Sama v horách, v zasněžené chalupě? Takhle si představuješ zábavu?“

„Mám to tam ráda. Nabízí mě to.“

„Dobře, ale to není to, co jsem měla na mysli. Myslela jsem něco trochu společenštějšího. Jako třeba mezi lidmi, víš?“

„Já nevím. Všechny moje kamarádky se už usadily. Mají děti a manžela. Dům a psa. Jsou úplně jinde než já. Nemůžou jen tak zmizet na víkend. Nebo co já vím, možná i můžou, ale moc nedávám ty jejich příběhy o domácí pohodě. Šlím z toho.“ Julia zaváhala. „Víš, co je fakt divné? Skoro se neodvážím ti to říct. Podrobíš to psychoanalýze.“

„Jsem psycholog, ne psychoanalytik. A jak jsem ti už říkala dřív, jsem tvoje kamarádka, ne tvůj terapeut. Takže mi to řekni.“

„Tak jo. I když jdu jen na krátkou návštěvu, děsí mě děti. Nevím proč. Svým způsobem je miluju. Ale spíš jen teoreticky. Když jsem s nimi pohromadě a vidím, jak si

hrají, pláčou, začnu... Nevím, dostanu strach. Panikařím.“ Julii se roztrásl hlas a znovu se skoro rozplakala.

„To je v pořádku; děti jsou celkem děsivé. Ty moje mě taky děsí.“

Julia se zasmála. „Ty víš, že tvoje děti miluju. Navíc jsou už skoro dospělé. Ale ty malé nezvládám,“ přiznala. „Je hrozné, že nedokážu snést děti?“

„Ne, tak to prostě je. Nemusíš kvůli tomu mít výčitky.“ Nina se znovu odmlčela. „Dobře, mám návrh. Pojedeme někam spolu, jen my dvě. Slibuju, že neuslyšíš ani slovo o domácí pohodě, což bude jednoduché, protože té doma stejně moc nemáme.“ Obě se zasmály a Julia cítila, jak se znovu uklidnila.

„Takže, plán je takový,“ pokračovala Nina, „že pojedeme někam, kde mají lázně, dáme si nějakou strašně předraženou večeři, vypijeme spoustu vína, a kdo ví, třeba si půjdeme zatancovat. Mohly bychom sehnat levné letenky do Kodaně. Nebo do Londýna. V Londýně mám dobrou kamarádku. S Cheryl je fakt legrace. A je single, stejně jako ty.“

„Ale já nejsem single, Nino.“

„Promiň, já myslela žádné děti, pes, ani dům. Nebo manželék. Myslím, že má možná kočku. Tak co říkáš? Zní to zajímavě?“

„Zní to skvěle, hlavně ta část s lázněmi,“ odpověděla Julia. „Jsi nejlepší. Vždycky jsi tu pro mě.“

„To není jen kvůli tobě, zlato. Taky si potřebuju trochu oddychnout,“ ujistila ji Nina. „Ten sladký život v domácnosti není až tak růžový. A když už o tom mluvím, musím jít. Povinnosti volají. Hezky se vyspi a ráno bude vše lepší. Slibuju.“

„Pokusím se, ale myslím, že ty moje prášky už nezabírají tak jako dřív.“

„Prášky? Jaké prášky?“

„Nic vážného. Mám nějaké prášky, které mi pomáhají usnout. Nejsou moc silné. A беру si jen půlku.“

„Nejsou to ty samé, co jsi začala brát loni, že ne?“

„Panebože, věděla jsem, že o tom nemám mluvit. Máš o mě příliš velké obavy. Jsem v pohodě.“

„A to si je bereš každou noc?“

„Ano.“ Julia začala neklidně vrtět nohama. „Skoro. Mám problémy usnout.“

„Brát si hypnotika každou noc není dobré, Julie. Je to jen krátkodobé řešení pro příležitostný záchvat nespavosti. S těmi léky nespíš pořádně. Chci, abys mi slíbila, že je přestaneš brát. Okamžitě.“

„Dobře. Ale když najednou přestanu, nebudu nějak mimo? Na to teď opravdu není správná doba.“

„Ne, to není jako se skutečnými prášky na spaní, ty fungují trochu jinak. Díkybohu. Teď mi slib, že přestaneš hned dnes večer.“

Julia se cítila jako peskované dítě. „Slibuju,“ pronesla.

Nina si povzdechla. „Dobře, takže máme dohodu, ano? Prášky za námi, holčičí víkend před námi. A do té doby na sebe dávej pozor, ano? Přestaň se trestat. To pro tebe vůbec není dobré.“

„Dobře. A díky, žeš mě vyslechla. Omlouvám se, že jsem takový kňoural.“

„Nejsi kňoural. Máš pár problémů, ale kdo nemá? To, co potřebuješ, je pořádně se vybrečet. Slzy znamenají úlevu; vypusť je, to ti udělá dobře. A kdybys cokoliv potřebovala, jsem tu pro tebe.“

„Díky, Nino. Budu se snažit.“

Julia se rozloučila a odhodila telefon na sedačku. Podívala se na sushi. Chuť k jídlu, kterou předtím možná měla, teď vystřídala bolest žaludku. Přinutila se sníst dva kousky maki a zbytek uklidila do lednice. Nalila si další skleničku vína, zvedla Tygra a odnesla ho do ložnice.

Vždy, když se necítila ve své kůži, pro ni byla nejlepší medicínou kniha. Televize plná instantního štěstí by ji jen víc deprimovala. Svlékla se, oblečení opatrně přehodila přes židli a zalezla pod deku.

Dostaň mě odsud, pomyslela si, když zvedla svůj Kindle a jemně stiskla tlačítko „zapnout“. Bylo to, jako kdyby otevřela portál do jiného světa. Tygr se jí u nohou stočil do klubíčka a začal příst. Julia se poprvé za celý den cítila uvolněně. Po půlhodině jí začala těžknout víčka. Vstala a šla do koupelny připravit se do postele. Otevřela skříňku, vyndala z ní malou plastovou lahvičku a odšroubovala víčko.

„Doufám, že máš pravdu, Nino,“ řekla nahlas, když obsah lahvičky vysypala do koše na odpadky. Když dokončila svou večerní rutinu v koupelně, vrátila se do postele, přitáhla si kocoura na břicho a vychutnávala si jeho chlupeaté teplo. Tygr začal příst, trpělivě a vševědoucne. Julia tam ležela, hladila ho a zírala do stropu. Jako závěrečné titulky u smutného filmu jí hlavou běžely kající myšlenky na Adriana. Navzdory Ninině radě, aby to nechala být, nemohla. Nebylo to jen o Adrianovi a ona to věděla. Šlo o ni.

„Zemřít, spát – spát, možná snít – a právě v tom je zrada²,“ zarecitovala a nechala Tygra, aby se přesunul. „Zdá se, že ani jednoho se mi poslední dobou moc nedostává. Na rozdíl od tebe. Zdá se, že ty spíš za nás oba.“

Natáhla se a podrbala Tygra za ušima. „Možná že jsem měla být kočkou; žádné starosti a dostatek spánku.“ Natáhla ruku a zhasla světlo.

² Hamletův monolog, Hamlet, William Shakespeare; překlad Martin Hilský. (pozn. překl.)

„Kde je Thormod?“ Astrid se posadí, okamžitě probuzená. Poslouchá, ale slyší jen vítr a tlumené zvuky klidných, neviditelných spáčů. Rozhlíží se po matně osvětlené místnosti a jemně, ale pevně zatřepe mužem ležícím po jejím boku. Pohne se a podívá se na ni.

„Thormod tu není,“ oznámí mu.

Eirik se čile zvedne a rozhlíží se po stínech. V tlumeném světle z ohniště je obtížné něco vidět. Kožešiny a vlněné přikrývky v hrubé dřevěné posteli leží vedle nich na hromadě. Astrid rukou prohledá deky, pak vstane z postele a přes ramena si přehodí huňatou bílou medvědí kůži. Opatrně si hledá cestu po pokoji a pátrá po synovi.

„Thormode?“ šeptá do tmy.

Místnost je postavená z kamene a dřeva očouzeného sazemi. Vysoký trámový strop je schovaný za hustým oblakem kouře, rohy místnosti není přes oranžovou zář ohniště vidět, slévají se do černých stínů. Větší hloubku místnosti prozrazuje jen zvuk spících lidí a zvířat.

„Něco mě probudilo, nějaké bouchání,“ vysvětluje a otočí se na Eirika. „Není tu.“

„Možná si šel jen odskočit ven.“ Eirik si sedne na kraj postele. Mne si oči, aby se probral.

Astrid vezme za dveře. Jsou odemčené. „Možná,“ připustí.

Venku se do stavení opírá silný vítr, ale na tlusté stěny z kamene a na travou porostlé zdi je krátký. Ve větru se ozývá praskání dřeva narážejícího do kamene.

„To jsou dveře od kovárny,“ vyhrkne Eirik. Postaví se a v rychlosti se oblékne – vlněné kalhoty a volnou plátěnou košili, přes kterou si navlékne silnou vestu z ovčí kůže. Je vysoký, štíhlý, ale svalnatý. Jeho nepoddajné vlasy v barvě medu jsou dlouhé a padají mu přes široká ramena. Obličej s jemnými nordickými rysy lemuje plnovous. Jeho modrošedé oči na okamžik zazáří ve tmě, když se v nich mihne odraz světla z ohně. Astrid na něj s obavami pohlédne. V jeho očích je strach, což je emoce, kterou na něm pozná jen ona. Velice dobře zná svého muže, vůdce jejich lidu, jejich *höfðingi*. Je známý svou nebojácností a takový strach mohly vyvolat pouze obavy o život jejich syna.

„Tati, tati!“ Výkřik je tak slabý, že se téměř ztratí v prudkém větru. Eirik se otočí k čelu postele a popadne *fetbreiðr*, svůj meč.

„Vzbud' muže,“ zavelí, zatímco míří ke dveřím, bez bot, pouze v tlustých vlněných ponožkách. „Kovárna – to by mohli být *Skrælingjarové*.“ Není čas na další řeči, otevře dveře a je pryč.

Astrid spěchá k ostatním spícím mužům. Někteří jsou již vzhůru, když zaslechli hlas svého *höfðingi*.

„Thormod se ztratil,“ vysvětluje pevným hlasem, ale ruce má sevřené v pěst, až jí zbělalaly klouby. „Volal o pomoc. Eirik si myslí, že by ho mohli držet *Skrælingjarové*.“

Deset mužů odhodí přikrývky, vyskočí z postelí, popadne oblečení a zbraně. Jsou mezi nimi muži mladí i staří; vlasy mají všichni dlouhé a všichni kromě těch nejmladších mají plnovousy. Zapálí lampy s tulením tukem a stíny najednou zmizí. Ženy pomáhají mužům najít jejich věci a zároveň dohlížíjí na děti. Po východních osadách se

šíří zvěsti o tom, jak se ztrácejí děti unesené *Skrælingjary*, divnými divokými lidmi, kteří žijí na chladném, nehostinném vnějším pobřeží.

Protože Eirik odešel, velení převezme Astrid. Promluví k mužům.

„Oddgrime, vezmi dva muže a běžte se podívat napravo od domu. Hrafne, ty vyjdi s ostatními zadními dveřmi a podívejte se vlevo a dozadu. Ženy budou hlídat děti a dům.“

„A co ty?“ ptá se Oddgrim. Obrovský muž s hustými rezavými vlasy a vousy, ozbrojený *randgríðem*, velikou válečnou sekerou s širokým ostřím na obou stranách, zasunutou za širokým koženým páskem. Vypadá jako něco mezi člověkem a medvědem. Astrid se svou štíhlou postavou a jemnou krásou vedle něj působí jako dítě. Postávající na hliněné podlaze, obklopená stěnami z hrubého dřeva a kamene připomíná spíš anděla z knihy o Bílém Kristu než manželku vůdce.

„Já najdu svého muže a syna,“ odpoví. „Půjč mi jeden ze svých nožů.“

Oddgrim se podívá na nože a jeden vytáhne. „Tohle je *harðr*, z těch dvou přináší víc štěstí,“ řekne, když jí nůž podává. „Ať ti dobře slouží.“

„Projděte to kolem domu a setkáme se před kovárnou. Oddgrime, přebíráš velení do doby, než se s Eirikem vrátíme.“ Přetáhne si přes ramena dlouhý plášť, spěchá ke dveřím a mizí do noci.

Hrafn, starší muž s řídnoucími vlasy a šedým plnovousem, svolá své muže. Jsou oblečení a vyzbrojeni tak, jak jim krátký čas dovolil. Vycházejí zadními dveřmi, zatímco Oddgrim se sekerou v ruce odvádí své dva muže předními dveřmi.

„Zavřete petlici, než se vrátíme,“ nakáže Oddgrim své ženě Thorgerd při odchodu.

Zvenku je trávou porostlé stavení pokryté sněhem a ledem. Přes zamrzlý fjord fouká ledový vítr. Nízko na obzoru je vidět jasný půlměsíc, osvětlující arktickou krajinu a vykreslující okolí ostrými černými a stříbrnými barvami. Obloha je posetá hvězdami a zabarvená nazelenalou třpytivou polární září.

Naštěstí pro Eirika zemi pokrývá poprašek čerstvého sněhu. Spatří malé stopy vedoucí od dveří směrem ke kovárně.

Thormod se probudil, protože něco zaslechl, a šel to ven prozkoumat, pomyslí si Eirik. I když mu je teprve devět let, chlapec již několikrát prokázal svou nebojácnost. Eirik je pyšný na odvalu svého syna, která ho ale také často dostává do problémů.

V duchu nadává na Thormodovu poslední hloupost a vyráží směrem ke kovárně. Ani nevnímá, jak mu do nohou proniká chlad. Najednou se zarazí, jako kdyby přimrzl k zemi. Zaslechne zvuk hrabání, dunění a cinkání kovu vycházející z tmavé budovy přímo před ním. Přestože je v pokušení zavolat Thormodovo jméno, ještě si netroufá prozradit svou přítomnost.

Kovárna je prakticky pohřbená pod sněhem, kromě velkého kruhového kamenného komína, který vystupuje z jejího středu a vypadá jako osamělý strážce domu. Po levé straně domu vede k jedinému vchodu do kovárny stezka vyšlapaná ve sněhových závějích. Dveře kovárny visí na roztrhaných kožených závěsech, ve větru tloučou o kamenný rám. Do kovárny se někdo vloupal.

Thormoda musely určitě probudit ty rány. Když se Eirik podívá zblízka, vidí, že tam ve sněhu nejsou jen jedny stopy, ale mnoho. Zdá se, že došlo k nějaké potyčce a něco nebo někoho odtáhli pryč. Bohužel tam bylo několik stop a každá vedla jiným směrem.

Eirikovy obavy se promění ve strach, když si představí, že by jeho syn zmizel ve tmě. On ani jeho lidé netuší, kde *Skrælingjarové* žijí. Protože to jsou kočovníci, nemají vesnice ani farmy, místo toho bydlí v podivných kruhových obydlích postavených ze sněhu a ledu. Seveřané s nimi občas zkříží cesty při lovu, ale to je vše. Nemají společný jazyk. Je to, jako by žili v úplně jiném světě.

Fičící vítr mrazí Eirika do uší, až je skoro necítí, ale zaslechne slabý šelest hlasů, které se po větru nesou jako duchové. Uvědomí si, že se musí rychle rozhodnout, protože mu dochází čas. Pokud *Skrælingjarové* zpanikaří a utečou, už svého syna nikdy neuvidí. Není čas pomodlit se k Bílému Kristu. Místo toho levou rukou sevře stříbrné Thórrovo kladivo, které mu na koženém řemínku visí kolem krku. Nasaje ledový vzduch, až ho pálí plíce, a mocně zvolá: „Thormode!“ Noc odráží jeho hluboký, zvukný hlas.

Následuje náhlé ticho, jako kdyby se i vítr zastavil a poslouchal. Ztichnou i zvuky v kovárně. *Fetbreiðr* je v Eirikově ruce těžký, neklidný a netrpělivý.

Ted' rozhodnou bohové. Zatají dech a vyčkává. Strach, který cítí v břiše, narůstá. Cítí, jak mu silně buší srdce a jak mu krev hučí v uších.

Pak se zepředu, zpoza sněhem zaváté kamenné zdi ozve: „Tati! Tati!“ Následuje tlumený šelest a ve světle měsíce vidí, jak se křoví za zdí třese a padá z něj sněh.

Eirik vyrazí kupředu, nervy napjaté, každý sval v těle připravený. Najednou z temného keře před ním vyskočí postava. Eirik zastavuje a připraví si meč, zvedne pravou ruku k výpadu. Je to Thormod a v patách mu jsou tři *Skrælingjarové*. V porovnání s jeho lidmi jsou malí, nejsou o moc větší než devítiletý chlapec, kterého pronásledují. Jsou celí oblečení do tlustých kožešin a mají boty z tulení kůže. Vypadají spíše jako divoká zvířata, která loví, než lidé.

Zatímco Thormod má na sobě pevné boty z hovězíny, *Skrælingjary* zpomalují jejich nemotorné sněžnice. V hlubokém sněhu jsou výhodné, ale teď mužům brání chytit chlapce utíkajícího po udupané cestě. Právě když se zdá, že všichni na slepém konci narazí přímo do Eirika, pronásledovatelé se najednou ani ne deset kroků od něj zastaví. Eirik se také zastaví a jeho *fetbreiðr* se ve stříbrném světle chladně a tvrdě zaleskne.

„Schovej se za mě,“ vykřikne, sotva kolem něj chlapec proběhne.

Skrælingjarové jsou asi o třetinu menší než Eirik a jsou ozbrojeni pouze oštěpy a pazourkovými noži. Luky a šípy jim visí přes ramena. I tak ale jsou tři, což je dost i na tak zručného a silného bojovníka, jakým je Eirik. Přemýšlí, jestli se jich ve stínu neskrývá víc. To, že se Thormod schovává za ním, Eirika ještě víc znevýhodňuje. Přítomnost chlapce rozptyluje jeho pozornost. Musí se plně soustředit na tři muže před sebou. Mohl by Thormoda poslat do domu, ale protože si není jistý, jestli venku není víc *Skrælingjarů*, je to riziko, které nemůže podstoupit. Jeho jedinou nadějí je, že mu brzy přijdou na pomoc jeho muži.

„Thormode!“

Eirik se krátce otočí a zahlédne Astrid, která k nim běží. Je překvapený a zároveň zklamaný, že je sama. Kde jsou jeho muži? Nese před sebou veliký nůž jako miniaturní meč. Eirik si je jistý, že ví, jak jej použít.

„Běž za ní,“ vybídne syna, oči upřené na *Skrælingjary*, kteří vypadají zaskočení novým vývojem situace.

Jsou to lovci, ne válečníci, vyhodnotí pro sebe Eirik. *Pravděpodobně sem přišli jen krást, ne bojovat.*

„Zůstanu s tebou, tatí!“ zvolá Thormod. Jeho oči jsou vzrušením doširoka otevřené. Nechápe, v jakém nebezpečí jsou.

„Okamžitě běž!“ zahromuje Eirik.

Jakmile chlapec zaslechne v otcově hlase zlobu, ihned odběhne k matce. Ta ho vezme kolem ramen a vede ho k domu, nůž stále připravený.

Jakmile už za sebou nikoho nemá, obrátí Eirik svou pozornost zpět k útočníkům.

Má rodina je v bezpečí, říká si. Jeho mysl je stejně ostrá jako jeho zbraň. Dovolí si připustit pouze jediný možný výsledek, a to vítězství. Uchopí pevně chladnou koženou rukojeť svého meče a připraví se.

Dva *Skrælingjarové* rychle zvedají luky, zatímco třetí se přibližuje k Eirikovi a míří na něj svým oštěpem. Protože nemá štít, brnění, ani koženou vestu, mohli by ho propíchnout jako tuleně na pláži. Uvědomuje si, že jeho jedinou šancí je rychle vyrovnat počty.

Reaguje instinktivně a vrhá se k muži s oštěpem, nejdříve předstírá, že míří vpravo, vrátí se rychle doleva, přetne oštěp v půli a rukojetí meče muže udeří do čelisti. Muž padá, omráčený, čelist rozdrčenou a ústa plná vyražených zubů. Další dva panikaří, v zimě mají problém natáhnout šípy na tětivu z tuleních střev. Zvednou luky a zamíří. Eirik popadne omráčeného muže, který mu leží u nohou. Jak muži vystřelí, obratně ho zvedne levou rukou a drží ho jako živý štít. Šípy se zaboří hluboko do hrudníku *Skrælinga*, který v agónii vykřikne. Lukostřelci se šokovaně zarazí, když se před nimi svíjí jejich spolubojovník propíchnutý šípy.

„Eiriku!“ Astrid k nim znovu běží, Oddgrimův nůž stále připravený. Zahlédla čtvrtého *Skrælinga*, držícího velký pazourkový nůž a plížícího se podél druhé zdi za Eirikem, který o něm neví. Jak se po ní Eirik otočí, kolem tváře mu proletí šíp a druhý se mu s tupým zvukem zaboří do ramene. Rozzuřeně se otočí ke dvěma lukostřelcům, kteří si připravují nové šípy. Zvedne muže s oštěpem

do vzduchu a hodí ho po dalších dvou jako pytel ryb. Ze všech tří udělal chaotickou hromadu těl. *Fetbreiðr* se zvedá do výšky a s nespoutanou zuřivostí opět klesá dolů a seká muže na kousky. Horká krev stříká do mrazivého vzduchu a mísí se s výkřiky umírajících.

Jakmile čtvrtý muž seskočí ze zdi, Astrid vyrazí kupředu, pažemi ho chytne kolem kotníků a strhne ho k zemi těsně předtím, než se má šanci dostat k Eirikovi. Jak spolu bojují, zaútočí na ni svým nožem. Když Eirik zaslechne, jak zápasí, otočí se a jednou ranou svého meče mu oddělí hlavu od těla. Oddělená hlava se odkutálí po cestě jako dětský míč. Astrid odstrčí mrtvé tělo a stoupne si. Její hrud' je zmáčená krví, v očích má divoký pohled.

„Thormod?“ zeptá se Eirik a sotva popadá dech. Byl to rychlý, ale tvrdý boj. Je překvapený, že je naživu. Čtvrtý muž mu naprosto unikl. Bez zásahu Astrid by pravděpodobně skončil s nožem v zádech.

„Je v bezpečí uvnitř. Myslela jsem si, že budeš možná potřebovat pomoc.“ Sehne se a zvedne ze země Oddgri-mův nůž, který leží ve sněhu vedle bezhlavého *Skrælinga*. „Zvládla bych ho,“ konstatuje, když se jde podívat na ostatní. Všichni jsou mrtví.

„O tom nepochybuji, ale žízeň mého meče po pomstě mě přinutila udeřit.“ Eirik se sehne a sebere pazourkový nůž. „Kde jsou ostatní? Poslala jsi je ven?“

„Samozřejmě že poslala. Před domem se také bojovalo; nevím, jak to dopadlo.“

„Jdu se k nim přidat; ty zajisti dům. Běda tomu, kdo se pokusí vstoupit do tvého domu bez pozvání.“

Podívají se na sebe a něco mezi nimi proběhne. Něco silného, neměnného. Astrid chytne Eirika za rameno a přitáhne si ho. Uchopí dřík šípu a ulomí jej tak, aby vyčuhoval pouze na délku dlaně.

„To prozatím musí stačit,“ ucedí. „Později se o to postarám pořádně.“

Vymění si poslední pohled a spěchají zpět po cestě. Astrid jde do domu a Eirik míří ke straně. Když zajde za roh, vidí, že bitva je u konce a zbývající *Skraelingjarové* jsou na útěku a rychle ustupují do tmy.

Několik Eirikových mužů vylezlo na kopec nad kovárnou. Rozhlížejí se po nekonečných sněžných polích zalitých měsíčním světlem, ale nic nenasvědčuje tomu, že by lupiči byli někde v blízkosti.

Jeden z Eirikových mužů je mrtvý, několik zraněných. Ranění jsou přeneseni do domu, pryč z ledového chladu.

Tlupa lupičů přišla o jedenáct mužů – čtyři, se kterými bojovali Eirik s Astrid, čtyři, kteří padli v bitvě s Hrafnovou skupinou, a tři zabil Oddgrim se svými muži.

Oddgrim přistoupí k Eirikovi, který se k nim přidal na obhlídku.

„Bylo jich dvacet, možná třicet,“ hlásí Oddgrim. „Ve tmě těžko říct. Přepadli Hrafna a jeho muže; když vylezli z domu zadními dveřmi, vzduch byl plný létajících šípů a oštěpů. Nahnal *Skraelingjary* dopředu a společně jsme jich hodně rozsekali na kousky.“ Oddgrim se odmlčí. Znovu zaduje ledový vítr a plní vzduch poletujícím sněhem. „Štěstí nestálo na Kolově straně; zabili jej šípem, který ho trefil do oka.“

„Kol byl dobrý muž,“ promluví Eirik po chvíli. „Alespoň zemřel v bitvě.“

„To ano. Je to čestná smrt. Torgrimm je těžce zraněný; našly k němu cestu tři šípy. Donesl jsem ho dovnitř.“ Oddgrim se zadívá směrem ke kovárně. „Jakmile jsme vyšli ven, vrhli se na nás. Neměli jsme šanci jít tě hledat.“

„Bojoval jsem se třemi *Skrælingjary* u horní brány, čtvrtý přišel zezadu. S pomocí Astrid to dopadlo dobře pro mě, ale špatně pro ně.“

Oddgrim ukáže na Eirikovo rameno. „Dostatečně dobře, řekl bych. Vidím, že i k tobě si našel cestu jeden šíp,“ prohodí.

„To nic není. Vosí bodnutí.“

„Takové vose bych nechtěl zkřížit cestu.“

Mrtví *Skrælingjarové*, odtažení z míst, kde padli, leží na hromadě před hlavním domem. Sníh kolem nich ztmaví do rudočerna, zatímco z prolité krve stoupají oblaka páry jako duchové.

„Krvácěj spíš jako poražená zvěř než jako lidé,“ poznamená Oddgrim.

„Slyšel jsem, že se říká, že to je tím, že jedí hlavně ryby. Mají potom krev řidkou jako voda.“ Eirik ukáže svým zakrváceným mečem na jedno z těl. „I z takové malé rány ti ďablové do chvíle vykrvácí. Náš člověk by si takové rány ani nevšiml.“ Když se odvrátí, cítí, že bolest v rameni zesiluje. V zápalu bitvy cítil jen náraz.

Ze dveří vyběhne Thormod. Nese si svůj dřevěný štít a meč, svůj cenný majetek. Líc štítu zdobí Eirikův rodinný znak, černý had na bílém pozadí, stočený do kruhu a požírající svůj vlastní ocas. Eirik chlapce zahlédne a vynadá mu. „Vrať se dovnitř!“

„Tatínku, jsi zraněný!“ vykřikne Thormod, sotva otce spatří. „Zabili tě.“ Odhodí štít a meč a chytí otce kolem pasu. Eirik si sáhne na levé rameno a dotkne se vyčnívajícího šípu. Ruku má potřísněnou krví.

„K tomu, aby mě zabili, by potřebovali víc než jen šíp na lov zajíců,“ ubezpečí chlapce. Nakrabatí obočí. „Jsi stejný jako tvoje matka; ani jeden z vás nedbá na to, co vám říkám.“

Vyrovnanost otcova hlasu chlapce uklidnila. Eirik zas-

ne svůj *fetbreiðr* do sněhu vedle Thormodova pohozeného štítu. Opatrně si setře krev z rukou a položí je chlapci na hlavu. Je po bitvě, teď už to cítí; jeho touha bojovat je pryč. Se ztrátou Kola je to ale hořké vítězství. Ale nemůže si pomoci a cítí pouze úlevu, že má svého syna opět po boku. Nedovede si vůbec představit, že by o něj mohl přijít.

„Neumřeš?“ ptá se Thormod a rukávem si z tváře otírá slzy.

„Dnes ne.“

Chlapec se uklidní a dívá se na těla mrtvých *Skrælingjarů*. Na rozdíl od jeho světlých vlasů a světlé pleti jsou jejich tváře tmavé a vlasy mají barvu noci.

„Proč sem přicházejí, aby nám brali naše věci, tati?“

„Chtějí naše železo. Neznají umění výroby kovu. Ten, kdo to umění ovládá, může vyrábět nástroje a zbraně.“

„Máme hodně železa?“

„Ne, jen trochu. A určitě nemáme žádné, které bychom mohli postrádat.“

Thormod zvedne svůj meč a štít a Eirik ho vede zpět k domu. Chlad se stává nesnesitelným. Projdou kolem těla Kola. Thormod se na mrtvého muže beze slova podívá. V jeho tváři je výraz strachu, který nedokáže skrýt.

„V tak drsné zemi nepotřebujeme nové nepřátele – Grónsko je samo dost nepřátelské. V těchto těžkých časech je nás už tak moc málo,“ vykládá Eirik Thormodovi. Podívá se na něj a stiskne mu rameno. Jeho hlas je najednou přísný. „Železo není jediné, co si nemůžeme dovolit ztratit. Dobře si to zapamatuj.“

„Ano, tati. Budu si to pamatovat. Slibuju.“

Eirik zpoza pásku vytáhne *Skrælingiv* nůž a podává ho Thormodovi. „Možná ti příště pomůže, až budeš v nesnázích. Ať ti slouží lépe než tomu, kdo se ho snažil použít proti mně,“ popřeje mu. Thormod doširoka rozevře oči

a nevypraví ze sebe ani slovo. Nůž je jemně zpracovaný, šikovně tvarovaná pazourková čepel je zasazená do vyřezávané rukojeti z mrožího klu.

„Co teď?“ zeptá se Oddgrim. Společně s ostatními se shromáždil kolem Eirika a čeká na rozkazy. „Nebylo by rozumné je pronásledovat, dokonce ani za měsíčního světla. Venku jsou ve výhodě.“

„Víc už udělat nemůžeme. Doneste Kolovo tělo dovnitř a ujistěte se, že je o něj řádně postaráno,“ pobídne je Eirik. „Ženy utěší jeho vdovu.“ Objeví se Astrid a popadne Thormoda za rameno. Je rozzlobená.

„Proč jsi nás nevzbudil? Skoro tě unesli!“ Její hlas se zachvěje.

Pokrytá krví již nepřipomíná anděla, spíš dívku se štítem z dávných ság.

„Nech ho být,“ vyzve ji Eirik. „Dnes večer odvedl mužskou práci. Odešli by se vším naším železem.“ Otočí se na Thormoda. „Ale tvoje matka má pravdu. Příště nejdřív přijdeš za námi. Samotný je každý z nás zranitelný.“

Astrid se otočí na Eirika a prohlíží si jeho zranění. „Je to moc zlé?“

„To nic není. Nejdřív se podívej na Torgrimma; přinesli ho dovnitř. Nemá ženu, která by se o něj postarala.“

Astrid vezme Eirikův obličej do svých jemných rukou a prsty mu zajede do vousů. Hledá v jeho očích něco, o čem se těžko mluví; napojení, které je větší než oni dva. V chladných očích barvy železa zahlédne odraz měsíce. Jsou teď jiné, tvrdé, ale zároveň něžné. Strach je pryč, místo něj v nich vidí zlobu a smutek. Jsou to oči vůdce – muže, který se stará o svůj lid, ale ze všeho nejvíc o svou rodinu.

„Ten s tím nožem... co kdyby...,“ začne, ale nedořekne. Její slova zůstanou viset v ledovém vzduchu jako zamrzlý výdech.

„Děláme to, co musíme,“ odpoví Eirik. „A na zbytek dohlédnou bohové. Snad už nás teď nechají na pokoji.“ Usměje se na ni. „Myslím *Skrælingjarové*. Bohové s námi nikdy hotoví nebudou.“

„Myslíš Boha. Je tu jen jeden, náš Pán.“ Pustí ho, ustoupí o krok a ze všech stran si prohlédne jeho rameno. Krvácení se pomalu zastavuje, z rány už teče jen pramínek. Šíp je malý, není určený k zabíjení lidí. „Nejdřív ty, pak Torgrimm,“ rozhodne. Levou rukou se mu zezadu zapře o krk, popadne ulomený šíp, zavře oči a vytáhne mu jej z ramene.

Probudil ho zvuk větve narážející na zeď domu. Venku foukal nárazový vítr a mísil se s tlumenými zvuky ranní dopravy v Oslu. Magnus se otočil na bok a snažil se schovat hlavu pod polštář. Ranní světlo mu začalo svítit do obličeje i do očí. Budík naléhavě tikal a vyžadoval si jeho pozornost.

Sakra, pomyslel si, když zvedl hlavu a zaostřil na ciferník. *Zaspal jsem*. Přejde pozdě na schůzku se sestrou ve městě. Ta nebude mít radost.

Pocítil nával závratí. Nedíval se, v kolik šel spát; lepší nevědět. Podle toho, jak se cítil vyřízený, nemohl spát déle než pár hodin. Jeho noční stolek byl jasnou výpovědí; zátíší s láhví od vína. Prázdná láhev stála pevně přichycená uprostřed zatvrdlé louže rozteklého vosku smíchaného se skořápkami od pistácií. Konceptuální umění ve své nejupřímnější podobě.

Magnus si lehl na záda, prohlížel si obraz přidělaný na stropě a snažil se srovnat si své mlhavé myšlenky. Už zase byl zpátky na „onom“ místě. Poslední dobou prožíval zvláštní druh opakujících se snů. Nebyl to obyčejný sen, tyto sny byly jasnější, výraznější, jako kino. Byly jako televizní seriál z doby Vikingů. Ve snech se vždy objevovaly stejné postavy, zasazené do středověkého Grónska, mluvily cizím jazykem, kterému on nepochopitelně rozuměl.

Přibližně každý týden se k nim vracel, nebo oni k němu, do jejich života v téměř neúrodné arktické krajině. Sen z minulé noci byl ještě zvláštnější než obvykle. Opravdu „tam“ byl, jako vševědoucí vědomí věděl, co oni věděli, cítil, co oni cítili.

Vítr pomalu ustal a nárazy se už neozývaly. Kromě tikání budíku a tlumených zvuků dopravy bylo ráno poměrně klidné. Z haly se ozvalo tiché šoupání; to zřejmě Espen mířil do koupelny.

Magnus se rozhlédl po své ložnici. Byla spíš jako přeplněná galerie než obytný prostor. Stěny i strop pokrývaly obrazy jeho předchozích snů, které místnost měnily na něco jako surrealistickou Sixtinskou kapli. Obecně v pokoji vládl chaos, ale v Magnusově ateliéru, v rohu, kde maloval, byl pořádek a čisto jako v cele mnicha. Jeho nej-různější malířské vybavení bylo pečlivě rozloženo, štětce čisté, tubičky s barvami pevně zavřené a plátna přehledně uložená v dřevěných policích podél stěny. Kontrast místnosti dodával atmosféru Jekylla a Hyde.

Protáhl se, zamával pažemi a málem shodil své nejnovější plátno. Bylo veliké, dominantní a připomínalo Magritovy dveře. Přirovnání ke dveřím se Magnusovi líbilo. Představa, že by jimi prošel zpět k teplu severského krbu, byla lákavá. Navzdory tomu, jak chladně krajina z jeho snů působila, vyzařovala teplo a pocit sounáležitosti, které mu v jeho vlastním životě tak chyběly. Magnus chvíli bojoval se svými myšlenkami. Bylo to víc než jen to, bylo to něco hlubšího, silnějšího. S těmi lidmi ze snů se pojily pocity, které nedokázal přesně identifikovat. Ta žena Astrid a její dítě Thormod; obzvlášť ti dva ho naplňovali hlubokým a zvláštním pocitem touhy.

„Víš, měl bys častěji vypadnout ven. Jinak tady brzo zapustíš kořeny.“ Espen stál ve dveřích, na sobě měl jen trenky a opíral se o rám. Vypadal stejně vyřízeně, jako

se Magnus cítil. „Uvědomuješ si, že je půl desátý? Pátek?“

„Jsem si naprosto vědom času i data,“ prohlásil Magnus. „A uvědomuješ si *ty*, že lidi normálně zaklepou, než vejdou k někomu do ložnice?“

„Proč nejsi v práci?“ pokračoval chraptivě Espen a ignoroval jeho poznámku. „Zase předstíráš, že jsi nemocnej?“

„Ne, nepředstírám, že jsem zase nemocný. Včera jsem ti říkal, že jsem dostal dva týdny volno, abych se – cituju – trochu vzpamatoval. Konec citace. A pokud se nevzpamatuju dle očekávání, stejně jako ty se přidám k řadám nezaměstnaných. Všechno nejlepší k třicátinám, co?“

„Ty jo, to je docela na hovno. Myslel jsem si, že jsi v práci velký kápo, seniorní umělecký grafik a tak.“

„Jak mi bylo řečeno, nejde o kvalitu mojí práce, ale o můj přístup. Jako že nemám ten správný. Nechodím včas. Nebo nepřijdu vůbec. Zdá se, že se jim takové věci nelíbí. A ještě ke všemu mám prý špatný vliv na ostatní.“

„No to je fakt divný. Každopádně vím, že máš narozeniny. Myslel sis, že to nevím? Proto jsem tady; abych ti popřál všechno nejlepší. Takže teď už je ti oficiálně třicet. Upřímnou soustrast.“

„Páni! Dík, od tebe to zní, jako kdybych měl nějakou nemoc.“

„Hele, to je nevyhnutelný,“ pokračoval Espen a poškrábal se v rozkroku. „Chci říct, že se to stává i těm nejlepším z nás, ne?“ V rychlosti se rozhlédl po místnosti. „Kámo, nechci odbíhat od tématu, ale ty bys nutně potřeboval nějakou pořádnou dámskou společnost.“

„Opravdu? Myslím, že ne. Kromě toho mě v práci pronásleduje Gry Haukelová. Víš ta, jak jsem ti o ní říkal? Ta, co vypadá jako převtělená tragická hrdinka z románů Brontëové?“

„To je ta, co si koupila tvoje dva obrazy?“

„Jo, to je ona. Mám dost práce s tím se jí vyhýbat. Nějakým způsobem jsem se nechal ukecat, že se s ní příští týden sejdu ve Vážce.“ Magnus se předklonil a snažil se ze země sebrat své tričko. Jak mu stoupla krev do hlavy, udělalo se mu nevolno. Zamyslel se a raději se znovu natáhl na postel.

„Ty ses nechal ukecat na rande? Jako že vyjdeš z domu? Takže je tu pořád naděje. Každopádně, pořádná ženská by ti tohle nedovolila,“ konstatoval Espen a máchl rukama. „Stává se z tebe poustevník, jeskynní malíř. Co se ksa-kru stalo se starým Magnusem?“

„Starý Magnus zestárl. Třicet,“ odpověděl Magnus.

„No, jsi prastarej. Dobře, takže jako dárek k narozeninám ti dám něco velice neobvyklého v tuhle postmoderní dobu.“ Espen došel do středu místnosti, jako by to bylo jeviště, a cestou odkopával na stranu věci ležící na zemi. „Dám ti dávku upřímnosti. Jako opravdové upřímnosti, ne takový ty obvyklý pseudokecy.“

„Ted? Ještě jsem ani nevylezl z postele.“

„Právě teď. Podívej se na mě. No tak, oči sem.“ Espen sepal ruce před tělem. „Je mi devěťadvacet, jsem slaboch, denně mi vypadne spousta vlasů a mám pivní pupek, že vypadám, jako bych byl v tom. Mám práci na hovno a vydělávám hovno peníze. Díky tomu, že jsem se po prvním semestru vykašlal na vysokou, se mi pravděpodobně nikdy nepovede o moc líp. Bydlím v tomhle zasraným bytě společně se svým marnotratným spolubydlícím – to jsi ty – v části města, kde je nízký nájemný. Nemám auto, a nemám dokonce ani řidičák. Do prdele, už nemám ani to zasrané kolo, který mi před několika týdny ukradl nějaký šmejdl. Všechno, co jsem právě řekl, každou překážku, každej nedostatek, by lepší člověk překonal. Ale navíc jsem vlastně kretén a vždycky budu. A s každou ženskou,

který bych mohl připadat zajímavěj, pravděpodobně zase nebudu chtít trávit čas já.“

„Tohle je můj dárek k narozeninám?“

„Drž hubu, teď to přijde. Ty jsi na druhou stranu tím, o kom se obecně říká, že je vysoký, tmavý a pohledný typ. Kromě toho, že ty nejsi tmavej. Jsi talentovanej, kreativní a neztratil jsi tu klučíčí vibraci, ze který ženský šleje, kdo kurva ví proč. Vidíš, v mnoha ohledech máš všechno, co my slabší muži tak zoufale doháníme – naprosto marně, můžu dodat –, ale ty s tím nic neděláš. Mrháš tím. Schováváš se ve svém pokoji tady v podkroví a předvádíš tu trpícího umělce. Já jen čekám, kdy jednoho rána přijdeš dolů bez jednoho ucha.“

„Ale já netrpím. Alespoň doteď jsem netrpěl. Jen mám moc práce. Přišla ke mně, nevím – řkejme tomu inspirace. Jasný? A teď se z toho musím vymalovat. Je to úplně jednoduchý.“

Espen obrátil oči v sloup. „Vymalovat se z toho? Co to má ksakru znamenat? To je nějakej uměleckej žargon pro zhroucení?“

Magnus si lehl zpátky do postele a přiložil si ruce na oči. Bolest hlavy jím pulzovala jako špatné techno. Espen měl v něčem pravdu. Magnus se v současné době necítil na správném místě. Představil si sám sebe na okraji kluzkého svahu a netušil, co na něj dole čeká.

„Asi měsíc nebo tak mám takové... sny. Jako vize. Nesměj se. Nejsem si jistý, co znamenají, ale musím je dostat na plátno, zachytit je.“

„Máš vize? Panebože. Dobře, dobře. To je jedno. To ale neznamená, že bys jednou za čas nemohl vyrazit ven. Víš, trochu na čerstvej vzduch. Zajít do hospody. Dát si něco k jídlu. Pokecat se zajímavou holkou nebo se dvěma.“

Magnus cítil narůstající podezření. „Proč se najednou tak zajímáš? To normálně neděláš.“

„Dobře, chtěl jsi upřímnost, tady máš upřímnost.“

„Prosím? Nepamatuju se, že bych žádal o nějakou upřímnost. Ty jsi říkal –“

Espen ho zarazil zvednutou rukou a pokračoval. „Za starejch dobrejch časů, což je asi tak před několika měsíci, v době před vizema, jsme spolu vyráželi ven. Pamatuješ? To bylo víno, ženy, zpěv, abych použil starý rčení. Teď, když jsem sám, se nic moc neděje. Vlastně se neděje vůbec nic. Bývali jsme dvojka. Když jsme byli spolu, ty jsi vždycky někoho sbalil a já měl šanci u kamarádky, jestli víš, na co narážím. Tak trochu jsem sbíral drobky, který padaly z tvýho talíře.“

„Drobky, který padaly z mýho talíře? Prosím tě, Espene, začíná se projevovat tvůj šovinismus.“

„Můj co? Ty víš, co myslím, panebože. Užívali jsme si, Magnusi. Zábavu. Dobrodružství. Teď jsi jak nějaký zaslanej mnich. Nenašel jsi Boha, že ne? Chci říct, nesoudil bych tě.“

„Jdi do prdele.“

„Posluž si. Chci jen říct, že takhle to nemůžeš vést navždy. Není to zdravý. Je ti třicet, ne šedesát. Žij trochu.“ Espen se podíval na obraz vedle Magnusovy postele. „Zajímavý. Rád vidím, že děláš něco novýho.“

„Jsem rád, že to schvaluješ. Měl jsem opravdu obavy.“

„Jak říkáš tomu stylu?“ pokračoval Espen, aniž by na něj reagoval. „Není to jako tvoje ostatní díla. Nejsou v tom žádné předměty – víš, žádný z těch obvyklých mečů a magických blbostí – je to jen... co, symbol? Je to jiný. Líbí se mi to.“

„Jen aby bylo jasno, nemaluju ‚meče a magický blbosti‘. Říkám tomu symbolický realismus. A pokud tam jsou meče, pak je to kvůli jejich symbolické archetypální hodnotě.“

„Jejich symbolické archetypální hodnotě? To jako vážně?“